

 HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

LAURA
MARTINOVÁ

Vikomtka na útěku

LAURA MARTINOVÁ

VIKOMTKA NA ÚTĚKU

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

na sklonku roku 2021 mi to nedá, abych trochu nebilancoval...

Ne, nebojte se, nebudu hodnotit, zda to byl rok dobrý nebo špatný, zda jsme se měli lépe či hůře než v roce předchozím, ani to, jaké klady či záporny nám přinesl.

Letos jsem pro Vás stejně jako v letech minulých připravil celkem dvacet čtyři příběhů z Anglie předminulého století i z doby mnohem starší. Napsalo je pro Vás celkem dvacet autorek, jejichž jména Vám z minulých let nejsou neznámá. Našly se však mezi nimi i některé, s nimiž jste se v Historické romanci setkala poprvé.

První pět měsíců jste sice měla ztížené podmínky, protože lockdown zpomalil celý náš život, ale jsem přesvědčen, že jako věrná čtenářka jste se k mým knížkám dostala a mohla si je všechny přečíst.

V předvánočním čase jsem pro Vás připravil poslední dva příběhy v tomto roce. Od Laury Martinoové se můžete těšit na Vikomtku na útěku a Marguerite Kayeová pro Vás napsala Lásku ve hře z tetralogie Nevěsty z Nemanic.

Věřím, že se Vám obě knížky budou líbit a zpříjemní Vám dny, které zbývají do Vánoc. Do nového roku 2022 Vám přeji hodně úspěchů, pohody a mnoho krásných romancí – ať už v mých příbězích nebo v reálném životě!

*S láskou
Váš Harlequin*

Laura Martinová

VIKOMTKA NA ÚTĚKU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Viscount's Runaway Wife

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Laura Martin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6490-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6491-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6492-1 (PDF)

PROLOG

Sussex – 1814

*Drahý manželi,
je mi to líto. Prosím, nehledej mě.
Tvá manželka,
Lady Sedgewicková*

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn – 1815

Oliver se na chvíli zastavil, než vešel do řeznictví, které se nacházelo jen několik ulic severně od Russellova náměstí. V uplynulém roce byl na mnoha místech, kde by žádného šlechtice ani nenapadlo hledat svou pohřešovanou manželku, ale do řeznictví jej to dosud nezaválo.

Zvědavě se podíval na kusy zavěšeného masa ve výloze a otevřel dveře. Když mu nad hlavou zacinkal zvonek, na okamžik k němu vzhlédl, a pak vešel dovnitř. Urostlý chlapík třímající velký sekáček na maso mu věnoval letmý úsměv a posunkem mu naznačil, že se mu bude věnovat hned, jak dokončí rozřezávání půlky prasete visícího v zadní části místnosti.

„Jak vám mohu pomoci, pane?“ zeptal se řezník, utíraje si zakrvácené ruce do kusu bílého hadru. „Mám tu krásné čerstvé vepřové, kdybyste chtěl.“

Navzdory jeho slovům si Oliver všiml pochybovačného záblesku v mužových očích. Řezník už zjevně věděl, že nepřišel proto, aby si něco koupil.

„Hledám svou ženu,“ řekl bez okolků. Za poslední rok byl v podobných situacích tolikrát, že dokázal svůj proslov vybrousit tak, aby byl stručný a k věci.

Řezník se zamračil.

„Minulý týden jsem mluvil s poslíčkem, který měl pocit, že ji zahlédl v této části města. Konkrétně ve vašem obchodě.“ Oliver vytáhl z kapsy manželčinu miniaturu a ukázal ji řezníkovi.

„Jmenuje se lady Sedgewicková, i když možná používá jiné jméno.“

Oliver muže pozorně sledoval a přemýšlel, jestli se mu v očích skutečně mihla jiskra poznání, nebo si to jen namlouval.

„To jméno mi nic neříká,“ řekl řezník líně, jako by chtěl získat čas.

„A ta žena na obrázku?“

„Proč ji hledáte?“

Oliverovi se zrychlil tep. Hledal Lucy už déle než rok. Rok plný zklamání a slepých uliček. Pokaždé, když si myslel, že je jí konečně na stopě, následovalo trpké zklamání. Snad se mu tentokrát poštěstí něco zjistit.

„Je to moje žena.“

„Existuje spousta důvodů, proč by žena nechtěla, aby ji její manžel našel.“

„Nechci jí ublížit,“ řekl Oliver. Byla to pravda. Nikdy nechtěl Lucy ublížit – navzdory všemu, čím si kvůli ní musel projít. Řezník si ho chvíli měřil, a pak přikývl, jako by se rozhodl.

„Vypadá trochu jako mladá žena, která sem chodí jednou týdně z Nadace pro ženy a děti v St. Giles. Prodávám jim odřezky masa za sníženou cenu.“

„Kde je ta nadace?“ zeptal se Oliver. Měl nepříjemný pocit, že odpověď už zná, ale zadoufal, že se mylí.

„V St. Giles, samozřejmě,“ odvětil řezník s úsměvem. „Budete ale potřebovat doprovod, jestli se chcete dostat tam i zpátky v jednom kuse.“

„Děkuji za pomoc,“ řekl Oliver a podal muži několik mincí. Řezník si je s kývnutím schoval do kapsy a vrátil se k torzu prasečího těla.

Když Oliver vyšel z řeznictví, chvíli vstřebával, co se právě dozvěděl. Celý rok, co Lucy hledal, si představoval to nejhorší. Lucy i s jejích dítětem mrtvé v příkopu někde za městem. Lucy prodávající se v ulicích Londýna. Jeho prvorozený syn vyrůstající v nejšpinavějších, nejnebezpečnějších čtvrtích Anglie.

Na St. Giles ale nikdy nepomyslel. Byla to chudinská čtvrť, pravděpodobně nejznámější v Londýně, a nikdo, kdo tam nebydlel, se neodvážil do jejích ulic, pokud chtěl zůstat naživu. Neuměl si představit, jak se tam Lucy ocitla, ani nechápal, jak by život v St. Giles mohl být v jakémkoli ohledu lepší než život v pohodlí jeho domácnosti.

Během let v armádě se nikdy nevyhýbal nebezpečným potyčkám. Nebyl tím druhem důstojníka, který se drží v zadních liniích a nechává své muže vrhat se do bitevní vřavy jako první.

Při představě, že se vydá do St. Giles sám, mu však přeběhl mráz po zádech. Přesto vykročil k jihu. Dnešek by mohl být dnem, kdy najde svou manželku a zjistí, co se stalo s jejích synem – přestože to mělo zjevně znamenat procházku zrádnými ulicemi slumu.

Právě chtěl zahrnout za zadní část Montague House, impozantní budovy, v níž sídlilo Britské muzeum, když zahlédl ženu, která od něj spěchala po Montague Street.

Byla k němu otočená zády, ale při pohledu na ni se Oliverovi zhoupł žaludek. Byla štíhlá, oblečená v prostých hnědých vlněných šatech. Lem sukně se jí houplal kolem bytelných, praktických střevíců. Vlasy měla na zátylku stažené do pevného drdolu, ale

uniklo z něj několik pramenů plavých vlasů a ty jí v měkkých vlnách spadaly na ramena.

Mohl to být kdokoli, možná hospodyně nebo manželka nějakého obchodníka, ale v jejím kroku a držení těla mu bylo něco povědomého.

„Nebuď blázen,“ zamumlal si Oliver pro sebe a uvědomil si, jak bezděky mění směr.

V měsících po Lucyině zmizení měl pocit, že ji vidí úplně všude: na procházce Hyde Parkem, na druhém konci přeplněného tanečního sálu, dokonce i ve tváři posluhovačky v krčmě poblíž svého venkovského sídla. Už před rokem svou ženu sotva znal a stěží by ji teď poznal zezadu jen podle vlasů. Řezník v něm jednoduše probudil naději – proto si myslel, že ji tu teď vidí.

Neschopný naslouchat vlastnímu rozumu přidal Oliver do kroku. Kdyby ženu předběhl, nenápadně se zastavil a obrátil se, aby jí viděl do tváře, mohl by se uklidnit zjištěním, že to není Lucy, aniž by tu nevinnou mladou ženu vyděsil.

Snažil se na sebe neupozornit a dál kráčel opatrně po chodníku za ní. Vyhýbal se párům procházejícím se po ulici, i skupinám mužů zabraným do hovoru.

Žena před ním přešla ulici a zamířila dál od rušnější části Russellova náměstí směrem k St. Giles. Oliverova zvědavost narůstala. Přešel silnici na protější chodník. Byl teď jen čtyři stopy za ní, tak blízko, že stačilo jen natáhnout ruku a mohl se jí dotknout. Právě, když ho napadlo, že by ji mohl oslovit jménem, aby viděl, zda na něj zareaguje, pootočila žena hlavu, než přešla další silnici.

Oliver ztuhl.

Zprvu si ho nevšimla, protože se soustředila na právě projíždějící kočár, ale pak pohyb z jeho směru zaujal její pozornost a ona se pootočila ještě víc.

Při pohledu do jeho tváře zkameněla, prsty sevřela hrubou vlněnou sukni a ústa se jí otevřela v němém, šokovaném výkřiku. To Oliverovi stačilo, aby si byl naprosto jistý, že ji konečně našel.

Konečně našel svou manželku.

„Lucy!“ zavolal na ni právě ve chvíli, kdy si zvedla sukni a vrhla se do silnice. Běžela rychleji, než by člověk od ženy vikomtky čekal, ale to vlastně Olivera ani nepřekvapilo. „Okamžitě stůj!“

Byl to rozkaz. Rozkaz podobný těm, které vydával svým mužům v armádě, ale Lucy jako by ho neslyšela. Místo toho přeskočila hromádku koňského trusu a překvapivě rychle zmizela za rohem ulice.

Kdyby spolu závodili jinde, hravě by ji dohonil, ale tady, v rušných ulicích, byla Lucy její drobná postava ku prospěchu. Mrštně se proplétala mezi ostatními chodci, a když doběhli na kraj čtvrti St. Giles, zkrátil Oliver její náskok jen o několik metrů.

„Lady Sedgewicková!“ zavolal Oliver. „Žádám vás, abyste přestala utíkat a počkala na mě!“

Jako by nic neřekl. Když doběhl do uliček chudinské čtvrti, zpomalil. Budovy se tu tyčily po obou stranách úzké ulice natěsnané jedna na druhé tak, že Olivera mimoděk napadlo, jestli sem vůbec kdy proniknou sluneční paprsky. Ulice byla prázdná, s výjimkou jeho prchající manželky, a přece na sobě cítil desítky skrytých pohledů pozorovatelů, kteří s ním v žádném případě neměli dobré úmysly.

Mnohem rozumnější by bylo vrátit se do rušnějších, bezpečnějších ulic a počkat, až se Lucy znovu objeví, ale Oliver tu myšlenku okamžitě zavrhl. Celý rok čekal na chvíli, kdy se bude moct své ženy zeptat, proč zmizela i s jejich novorozeným synem – nehodlal se teď nechat zastrašit špatnou pověstí několika londýnských ulic.

„Přišel jsem pro tebe, Lucy!“ zavolal, než se ještě rychleji rozběhl směrem k rohu jednoho z domů, za kterým právě zmizel lem Lucyiny sukně.

Sledoval její stopu jako pes cítící pach lišky. Přeskočil muže zpitého do němoty, který se válel na prahu jednoho z domů. Kdoví, jestli je vůbec naživu. Ležel bez hnutí s nohama rozhozenýma na rozbitém chodníku, ale Oliver měl dojem, že zaslechl chrápání. Nezdálo se však, že by to někomu z místních dělalo starosti.

Prodral se skupinkou mužů hádajících se kvůli hře v kostky a bez povšimnutí nechal i lákání jakési ženy, která měla roky své krásy dávno za sebou, ale pokoušela se to zakrýt silnou vrstvou tvářenky.

Prázdné ulice hrály v Oliverův prospěch – vzdálenost mezi ním a Lucy se povážlivě zmenšovala, až se mu konečně podařilo popadnout ji za paži právě ve chvíli, kdy vyběhli na malé náměstíčko.

„Tak stůj, přece!“ vyštěkl na ni a jemně, ale rozhodně ji držel za paži. Zmítala sebou a odmítala se na něj podívat, dokud ji nepřitiskl ke zdi.

„Vobtěžuje vás ten chlap, slečno?“ ozval se za Oliverem klidný mužský hlas.

Pohled přes rameno Oliverovi prozradil, že se k nim blíží ramenatý muž středního věku. Lucyin ochránce měl jen asi polovinu zubů a ty, které mu zůstaly, hrály různými odstíny hnědé barvy. Oblečení měl roztrhané a špinavé a vanul od něj štiplavý zápach letité špíny. Pak Oliverův pohled sklouzl k malému, ostrému noži v mužových prstech. Vrátil se pohledem ke své manželce a zvedl obočí.

„Obtěžuju tě?“

„Ano,“ odpověděla okamžitě a znovu se mu pokusila vyškubnout, v očích oheň a hněv.

„Měl byste nechat slečnu Caroline na pokoji.“

„*Slečnu Caroline?*“ zasmál se nevesele Oliver. „Takhle si teď říkáte?“

Koutkem oka viděl, že muž s nožem nepatrně zrychlil, a pozoroval Lucyinu tvář. Z jejího výrazu bylo patrné, že horečnatě uvažuje, jestli muži dovolit, aby napadl jejího manžela. Nakonec, na Oliverův vkus po příliš dlouhé odmlce, si povzddechla.

„Je to v pořádku, Berte.“

„Jste si jistá, slečno Caroline? Píchnout ho, strčit do pytle a hodit do řeky zabere jen chvíli.“

„Byla by příšerná práce mě tam odnést,“ ucedil Oliver. „K řece to odtud musí být aspoň patnáct minut.“

„Proto bůh vynalezl trakaře.“

„A řekl bych, že tohle je přesně ten účel, který měl na mysli.“

„Mám to sem jen skok – kdybyste si to rozmyslela, stačí zavolat,“ řekl Bert a uctivě smekl čepici.

„Co chceš?“ obořila se Lucy na Olivera, když se jim Bert ztratil z dohledu.

Oliver překvapeně zamrkal. Jejich shledání si celou dobu představoval docela jinak. Čekal, že se bude Lucy chovat kajícně, zahanbeně nebo omluvně. Ani ve snu ho nenapadlo, že jeho tichá, poslušná žena bude rozzlobená a útočná.

„Opravdu musím na takovou otázku odpovídat?“

Podívala se na něj velkýma hnědýma očima, které mu zůstaly v paměti, přestože vzpomínky na ostatní rysy její tváře už začínaly blednout.

„Chci vědět, kde je můj syn a co jsi celou tu dobu dělala,“ opáčil skoro stejně prudce.

Do té jediné věty vložil rok plný hněvu, strachu a hořkosti, ale neměl v úmyslu Lucy rozplakat. Přesně to se však stalo. Prudké vzlyky otřásaly jejími drobnými rameny, prorážely dírkou v Oliverově

brnění jako kulky muškety a mířily mu přímo na srdce.

Přestože stále ještě vzlykala, snažila se Lucy uklidnit. Neměla v úmyslu plakat, nechtěla před svým manželem projevit takovou slabost, ale při zmínce o jejich synovi se nedokázala udržet.

Přestože od jeho smrti uplynul už celý rok, stále na něj nedokázala přestat myslet, aniž by se jí do očí vedraly slzy. Byl tak maličký, tak křehký a tak moc potřeboval její ochranu, že kus jejího srdce zemřel spolu s ním.

„David je mrtvý.“

Uvědomovala si, že tohle není způsob, jak by se měl její manžel dozvědět o smrti svého prvorozeného syna, ale tajila mu to už příliš dlouho. Popravdě, chtěla mu napsat asi týden po Davidově smrti, ale nedokázala najít ta správná slova, a tak napsání dopisu odkládala. Týden se změnil v měsíc, měsíc v rok, a ona stále nedala Oliverovi vědět, že jejich dítě zemřelo.

„Mrtvý?“ zopakoval po ní Oliver dutě.

Pustil jí paži a odstoupil. Přikývl, a pak ještě jednou, jako by to bylo přesně to, co očekával. Tvář měl bledou a naprosto nečitelnou. Vypadal, jako by mu někdo rozhoupal svět pod nohama a on nevěděl, co si s tím počít.

„Je mi to líto,“ zašeptala Lucy.

Myslela to vážně. Nelitovala, že od Olivera utekla, ale toho, co následovalo. Toho, že mu nenapsala, že je v bezpečí, aby si o ni nedělal starosti. Litovala, že se nedozvěděl, kdy jejich syn zemřel, a dokonce i toho, že ho vyloučila ze svého rozhodnutí odejít a začít jinde nový život.

„Pojď,“ řekl Oliver zachmuřeně. „Vezmu tě domů.“

„Tohle je můj domov.“

Oliver se rozhlédl okolo sebe a zamračil se, když spatřil ošuntělé děti, hubené a špinavé, jak se prohánějí kousek od nich. I Lucy to viděla – všechno to zoufalství, špínu a nemoci. Věděla, že nezáleží na tom, kolik času tu stráví. Nikdy se úplně nezbaví odporu vůči pachu, který to vše v St. Giles provázel. Ale teď, po roce života tady, v místních viděla i lidské bytosti, které potřebovali její pomoc. Nechtěla je opustit.

„Celý rok, Lucy, bez jediného slova. Dlužíš mi to.“ Otevřela ústa a chtěla se s ním přít, ale ve výrazu jeho tváře spatřila ocelové odhodlání. „Pojď.“

Opět ji vzal za paži, něžně, ale pevně, a vedl ji zpět stejnou cestou, kterou sem přišli.

„Na Náměstí svatého Jakuba vede zkratka,“ promluvila po chvíli Lucy.

Této části Londýna se po dobu svého pobytu v St. Giles pečlivě vyhýbala. Věděla, že Oliver pobývá raději na venkově, ale vždy tu byla možnost, že se zdržuje ve svém městském domě a mohl by ji přímo on sám, nebo někdo z toho mála jejich společných známých, náhodou zahlédnout v ulicích.

Po roce života v St. Giles však znala všechny cesty vinoucí se chudinskou čtvrtí a věděla, která z nich je nejrychleji dovede přímo na náměstí, kde stál dům Sedgewicků.

Oliver se drsně zasmál a zavrtěl hlavou.

„Kdo ví, kolik dalších zločinců číhá za rohem, aby tě přede mnou zachránilo. Půjďme odtud stejnou cestou, jakou jsme přišli.“

„Tak zlé to zas není,“ zamumlala Lucy.

„Je to nejchudší čtvrť v Londýně.“

To nemohla popřít. Nakonec, přesně totéž řekla ona sama bohatým představeným nadace, ve které

pomáhala, na jednom z výročních setkání s dárci a podporovateli. V St. Giles se dali najít zločinci i prostitutky, ale také neobuté děti divoce pobíhající ulicemi, což bylo nejsmutnější. Ty byly nejzranitelnější – ochotné udělat cokoli za teplé jídlo nebo pár mincí.

„Dokážu jít sama,“ pokusila se Lucy vymanit z Oliverova sevření.

„Nevěřím ti,“ zavrčel Oliver.

To ji nepřekvapovalo. Během jejich krátkého manželství se moc nepoznali a ani rok na útěku se nedal označit za něco, co by v jejím manželovi mělo probouzet důvěru.

Oliver šel tak rychle, že spíš běželi. Na každý krok jeho dlouhých nohou musela Lucy udělat dva, a tak jim stačilo jen několik minut, než opustili úzké, temné ulice St. Giles a vynořili se na hlavní ulici. Oliver mávl na drožku a málem skočil koním do cesty, ale svědomitý kočí je dovedně zastavil přímo před nimi.

„Náměstí svatého Jakuba dvanáct,“ řekl mu Oliver, než pomohl Lucy nastoupit a rychle ji následoval.

„Já...,“ začala Lucy, ale Oliver zvedl ruku.

„Čekal jsem víc než rok, abych si poslechl, proč jsi unesla našeho syna a beze slova zmizela. Nebudeme o tom ale mluvit v drožce.“

„Já jsem jen...“

„Řekl jsem *ne*. Ať je to cokoli, necelých dvacet minut to počká.“

Lucy se rozladěně opřela do polstrovaného sedadla, obrátila se k manželovi zády a zadívala se z okna. Deset měsíců žila jako Oliverova žena, přestože téměř celou tu dobu strávil daleko od ní ve válce. Sotva ho znala, ale to neznamenal, že si od něj musí nechat líbit takovou hrubost.

Jak projížděli ulicemi, poznávala většinu památek.

Prožila celý uplynulý rok v Londýně, a přestože neměla mnoho důvodů pohybovat se v jeho bohatších čtvrtích, příležitostně tudy procházela.

Neklidně poposedla, když kočár zahýbal za roh na Náměstí svatého Jakuba, protože věděla, že následující hodiny nebudou žádný med. Vinu za to však mohla dávat jediné sobě. Netušila, jaký osud jí Oliver přichystal, a byla z toho nesvá.

„Pojď,“ nařídil jí Oliver, když kočár zastavil před bíle natřeným městským domem.

Lucy se zadívala na zjevně udržovanou budovu. Správci domácnosti dělali svému pánovi čest a na to, že se dům nacházel uprostřed města, působil velmi prostorně. Dokázalo by se v něm pohodlně ubytovat dvacet matek a dětí, možná víc. Místo toho to byla domácnost svobodného muže a několika sloužících. Taková marnivost.

Dveře jim okamžitě otevřel střízlivě oblečený mladík s jizvou, která se mu táhla od obočí až k bradě.

„Doufám, že jste měl příjemné odpoledne, pane,“ pozdravil Olivera mladý komorník.

Pohled mu zalétl k Lucy, ale jinak se statečně snažil skrýt svou zvědavost.

„Ano, děkuji, Parkere. Budeme v mé pracovně. Nechci být rušen.“

„Jistě, pane.“

S tím Oliver odvedl Lucy do pracovny, zavřel za nimi dveře a otočil klíčem v zámku. Lucy polkla a pohled jí zalétl k oknům, která byla pevně zavřená. Neměla by mít strach – navzdory všem svým chybám byl její manžel urozený muž, neublížil by jí. Alespoň v to doufala.

„Sedni si,“ nařídil jí a naznačil ke dvěma pohodlným koženým křeslům postaveným před vyhaslým krbem.

Okamžitě poslechla. Přestože bytostně nesnášela, když jí někdo říkal, co má dělat, poznala, že je teď na manželově hřišti. Přinejmenším několik příštích hodin bude muset mít na paměti, že tady velí on.

Nervózně sledovala, jak Oliver přešel místnost, vybral dvě sklenky a do obou nalil štědré množství whisky. Překvapilo ji, když jednu z nich postavil před ni. Ani jedinkrát ji během jejich krátkého manželství nepozval, aby si s ním vypila sklenku, ale měla za to, že tehdy jednoduše hráli mnohem tradičnější roli džentlmena a jeho manželky. Teď bylo jasné, že nemá ponětí, jak na ni pohlížet.

„Mluv,“ vybídl ji nakonec a posadil se do křesla.

DRUHÁ KAPITOLA

Vypadá nervózně, pomyslel si Oliver s pochmurným uspokojením a v duchu se ušklíbl.

Konečky prstů ťukala na jemný křišťál sklenky, kterou jí před chvílí podal, a každých několik vteřin si poposedla v křesle. Vlastně vypadala, že by byla raději kdekoliv jinde než tady s ním.

„Co chceš, abych ti řekla?“ zeptala se a konečně k němu zvedla tmavé oči.

Ucítil osten podráždění, ale snažil se to nedat najevo. Byl vychován, aby byl zdvořilý i v perných chvílích, a znovushledání s jeho odcizenou manželkou takovou chvílí rozhodně bylo.

„Chci vědět všechno,“ odpověděl klidně. „Co se stalo po narození našeho syna. Proč jsi odešla. Proč jsi zůstala žít jinde. Co jsi celou tu dobu dělala.“

Lucy si povzdechla a upila whisky, neschopná skrýt svou nejistotu. Otřásla se, když jí jantarová tekutina spálila hrdlo.

„Jistě sis už většinu z toho domyslel,“ řekla tiše.

„Já to ale chci slyšet od tebe.“

Během roku, kdy ji hledal, ho samozřejmě napadaly tisíce možností. Milenec, nervové zhroucení a v těch nejzoufalejších chvílích dokonce francouzští špióni a touha sloužit své zemi. Navzdory lvímu úsilí, které vložil do snahy ji najít, stále doopravdy nevěděl, proč odešla.

„Dostala jsem strach,“ řekla prostě.

Tolik k francouzským vyzvědačům.

„Strach?“

Trvalo dlouho, než Lucy pokračovala, a během čekání na její vysvětlení si Oliver uvědomil, že se v době, kdy nebyla s ním, nesmírně změnila.

Ne, že by ji nějak zvlášť dobře poznal v tom krátkém období, kdy byli manželé. Než se zasnoubili, setkali se jen dvakrát. Dvě trapná setkání, která ani jednomu z nich o tom druhém mnoho neprozradila.

A pak po svatbě žil s Lucy pouhý měsíc, než ho znovu povolali do služby. V době, kterou strávili každý někde jinde, rozhodně dospěla. Pryč byla stydlivá, pokorná debutantka, kterou si pamatoval. Na jejím místě teď seděla uvědomělá a téměř světaznalá mladá žena. A nejen to. Oliver měl dojem, že jeho manželka dožrála i v jiných směrech.

„Sotva jsme se znali,“ řekla nakonec Lucy.

To se nedalo popřít.

„To je pravda.“

„Davida jsem milovala,“ řekla tiše. „Milovala jsem ho od první chvíle, kdy jsem ho ucítila v sobě kopat, možná už předtím. Strávila jsem hodiny sněním o tom, jaký bude, co se mu bude líbit a komu se bude podobat. Když se narodil...“

Hlas se jí vytratil. Oliver mluvil s lékařem, který byl u narození jeho syna. Porod byl podle všeho velmi těžký a chvíli to vypadalo, že neskončí dobře, ale nakonec, po mnoha hodinách, Lucy přece jen dítě porodila.

„Byl tak krásný...“ Její hlas byl sotva šepotem. „Tak dokonalý.“

Tak tohle viděl lékař jinak. Několikrát se zmínil o *charakteristických rysech obličeje* a také hovořil o *pravděpodobnosti duševních obtíží*.

„Když lékař Davida prohlédl, choval se ke mně soucitně a prohlásil, že není důvod, proč bych příště nemohla mít zdravé dítě.“

Dokonce i teď, po celém dlouhém roce, cítila při té vzpomínce pachut' v ústech a do hlasu se jí vkradla hořkost. Podívala se na Olivera a on viděl, že má opět slzy na krajíčku, ale bez ohledu na to, jak těžké to pro ni bylo, potřeboval vědět, co následovalo.

„Když lékař odešel, ležela jsem s naším synem v posteli a měla jsem ho na prsou. Mazlila jsem se s ním v teple a bezpečí, když jsem si začala uvědomovat, že ten muž nebude jediný, kdo bude našeho syna soudit. Kdo bude zvažovat, zda ho chce.“

„To nemyslíš...“ Oliver zalapal po dechu a vytřeštil na ni oči.

„Neznala jsem tě,“ vysvětlovala Lucy tiše. Nedomáhala se mu však podívat do očí. „Věděla jsem, co většina mužů dělá se svými potomky, když nejsou tak docela zdraví – posílají je pryč, aby je vychovávala jiná rodina, někdy je dokonce úplně zavrhnou a popírají, že se vůbec narodili.“

„Takže jsi odešla, aniž by ses vůbec pokusila zjistit, jak bych se k tomu postavil já.“

„Nemohla jsem to riskovat. Nemohla jsem riskovat, že mi mého syna vezmeš.“

„*Našeho* syna,“ opravil ji příkře Oliver. „Nezapomínej, že to byl i *můj* syn.“

„Je mi to líto,“ zašeptala Lucy. „Bylo to ode mě kruté, já vím. Věděla jsem to i tehdy, ale musela jsem ho ochránit. Neměla jsem na vybranou.“

„Přede mnou jsi ho chránit nemusela.“

Lucy na Olivera klidně pohlédla, jako by chtěla zjistit, jestli mluví pravdu. Olivera se zmocnil hněv. Nemá právo ho soudit. On neudělal nic špatného. On neutekl s jejich synem bez jakéhokoliv vysvětlení.

Vstal. Potřeboval mezi ně dostat víc místa, a tak přistoupil ke krbové římse a poposunul hodiny, které na ní stály. Vteřina stíhala druhou, jak se snažil znovu nad sebou získat kontrolu. Navenek se v jeho výrazu ani postoji nic nezměnilo, ale uvnitř cítil narůstající tlak frustrace a hněvu a obojí hrozilo, že si to prorazí cestu ven.

Zhluboka dýchal a snažil se zůstat klidný. Ukázat své odcizené ženě, jak moc mu ublížila, jak moc její zrada stále ovlivňovala celý jeho život, by ničemu neprospělo.

„Co se dělo potom?“

Vrátil se na své místo a pokynul Lucy, aby pokračovala. „Záleží na tom?“

„Ano,“ vyštěkl ostře. „*Mně* na tom záleží. Co se stalo potom?“ zopakoval svou otázku.

„Měla jsem trochu peněz, tak jsem se dostala do Londýna. Věděla jsem, že nemůžu hledat útočiště u nikoho, koho znám. Musela jsem jít někam, kde mě nikdo nezná.“

Oliverovi běhal mráz po zádech. Lucy o tom všem mluvila, jako by utíkala před nějakým ničemou, přestože byl přesvědčený, že na ni nikdy ani hněvivě nepromluvil, natož aby na ni zvýšil hlas. Pokud si byl vědom, prchlivost mezi jeho povahové rysy rozhodně nepatřila.

„Skončila jsem v St. Giles.“ Lucy se ušklíbla. „Prvních pár dní nebylo snadných, ale pak mě našla Mary. Pomáhá vést domov pro ženy a děti a vzala nás k sobě.“

„David byl ještě naživu?“

Byl to zvláštní pocit, poprvé vyslovit jméno jejich syna. Do dnešního dne ani nevěděl, jak ho Lucy pojmenovala. Téměř se mu to slovo zadrhlo v krku, ale Oliverovi se ho přece jen podařilo vyslovit, přestože při tom musel sevřít opěrky svého křesla.

Lucy přikývla a stiskla rty.

„První dva týdny vypadal docela zdravě, prospíval a rostl, ale pak se to rychle zhoršilo.“ Hlas se jí zachvěl, ale podařilo se jí pokračovat. „Řekli mi, že u dětí, které se narodily v podobném stavu jako náš syn, je běžné, že mají problémy se srdcem a hrudníkem. Davidovi začalo být zle, a přestože jsme navštívili lékaře, nedalo se nic dělat. Zemřel, když mu byly tři týdny.“

Oliver sledoval, jak potlačuje vzlyknutí. Několikrát polkla a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila.

„Kde je pohřbený?“ zeptal se bez obalu.

Lucy se na něj podívala doširoka otevřenýma očima a zavrtěla hlavou, než odpověděla. Oliverovi se zatmělo před očima.

„Měl řádný pohřeb?“ vyhrkl a srdce se mu zachvělo při představě, že jeho jediné dítě leží v hromadném hrobě pro chudáky, kteří neměli peníze na zaplacení vlastního místa posledního odpočinku.

„Použila jsem poslední peníze, které jsem měla. Je pohřbený na hřbitově St. Giles in the Fields.“

Oliver zachmuřeně přikývl. Nebylo to nejlepší místo odpočinku nevinného chlapce, mezi oběťmi moru a popravenými zločinci, ale alespoň měl řádný pohřeb.

„Tento týden mě tam vezmeš.“

V očích jeho manželky na okamžik zaplála jiskra rozhořčení, ale rychle se ovládla a přikývla. „Jak si přeješ.“

Návštěva synova hrobu bude bolestná, ale dlužil ji dítěti, které nikdy nedržel v náručí. Chtěl alespoň vidět, kde je pohřbené. Lucy si uhladila sukni, pomalu vstala a odložila téměř netknutou sklenku whisky na malý stůl vedle křesla.

„Měla bych se vrátit,“ řekla opatrně.

Sklonila hlavu a udělala krok ke dveřím. Oliver byl tak ohromený, že chvíli nebyl schopný nic říct ani udělat. Vždyť sotva začali! Sotva se dotkli povrchu toho, co se s jeho ženou dělo celý uplynulý rok! Zatím, mu neodhalila víc než kostru příběhu o tom, jak a proč utekla! Potřeboval vědět mnohem víc a rozhodně ji teď nehodlal nechat odejít!

„Posaď se,“ zavelel znovu a chytil ji za ruku, když kolem něj procházela.

Poprvé od chvíle, kdy ji dostihl v St. Giles, se jeho pohled setkal s jejím. Oliverovi se v mysli mihla bolestná vzpomínka. V den jejich svatby Lucy sotva znal, ale když prošla uličkou kostela k oltáři a obrátila k němu pohled jako teď, ucítil, jak hluboko v jeho nitru zaplápolal plamínek naděje. Přemýšlel, jestli by jejich manželství nemohlo být přece jen něčím víc než jen příhodným sňatkem, snahou o zplození dědice, kterého tak zoufale potreboval, a potřebou mít doma manželku, která se mu postará o panství. Rychle tu vzpomínku potlačil a stiskl rty.

„Jsi má manželka, Lucy. Už tě jen tak nenechám odejít ze svého života.“

V očích se jí objevil stejný strach, jaký se objevuje v očích zvířete zahnaného do kouta.

„Nemůžeš mě tu jen tak držet,“ řekla tiše, přestože věděla, že opak je pravdou.

„Dvacet minut,“ ucedil Oliver tvrdě. „Tak dlouho jsi v mém domě. Hledal jsem tě déle než rok.“

„Co když slíbím, že už nezmizím?“ zeptala se tiše. „Mohu ti dát svou adresu.“

„Nevěřím ti, Lucy.“

Kousla se do rtu a Olivera napadlo, jestli je v St. Giles něco nebo někdo, skutečný důvod, proč se tam chce vrátit, nebo jen jednoduše nesnese být v jeho společnosti. Myšlenka, že by mohla mít milence, mu

probodla srdce jako dýka, a tak ji raději rychle zaplašil. Promluvil dřív, než si to stihl rozmyslet.

„Pojď,“ řekl neoblomně, „dovol mi, abych tě doprovodil do tvého pokoje. V našem rozhovoru můžeme pokračovat během večeře.“

Ačkoli byli manželé celých deset měsíců předtím, než uprchla, v Sedgewick House v Londýně Lucy nikdy nebyla. Oliver pobýval hlavně v Sedgewick Place, na rozlehlém venkovském sídle v Sussexu. Tam se vzali a trávili společný čas, než byl povolán zpět do armády. Vzhledem k tomu, že už byla tou dobou těhotná, rozhodla se strávit sezonu na venkově, místo aby cestovala do Londýna a vracela se pak do Sussexu kvůli porodu. Když jí položil dlaň na záda, ucítil, jak ztuhla, ale dovolila mu, aby ji vyvedl z místnosti a dál po schodech do druhého patra.

„Tvá ložnice,“ řekl Oliver a otevřel dveře.

Pozorně sledoval její tvář. Rozšířily se jí oči, když si uvědomila, že je to ložnice paní domu se spojovacími dveřmi do jeho vlastního pokoje.

„Zabydli se. Večeře je v osm.“

Uklonil se a vyšel z pokoje. Byl rád, že je opět sám. Odpolední odhalení způsobila, že měl rozhodně o čem přemýšlet. Oliver nepatřil mezi muže, kteří dělají rychlá rozhodnutí a byl rád, že má několik hodin pro sebe, než bude pokračovat v bolestném výslechu Lucy. Jedna věc byla jistá – už jí nedovolí, aby mu zmizela a jestli to bude znamenat, že ji bude muset v příštích několika dnech bedlivě hlídat, byl rozhodnutý to udělat.

Lucy se posadila na postel a rozhlédla se po místnosti. Působila na ni spíše stísnujícím dojmem. Byla honosně zařízená tmavým nábytkem a stěny pokrývala tapeta s květinovým vzorem. Mezi tímto

pokojem a jejím pokojem v St. Giles byl vskutku velký rozdíl. Lucy ani na chvíli nezapochybovala o tom, že jej zařizovala Oliverova zesnulá matka. Nebyl to pokoj určený k pohodlnému odpočinku – a její tchýně nepatřila k laskavým lidem.

Rychle vstala, rozhodnutá nepoddát se zoufalství, které se jí zmocnilo. Musí existovat cesta, jak z toho všeho ven, jen ji musí najít. Soucítila s Oliverem, cítila se hrozně za to, jak se k němu zachovala, a chápala i jeho touhu dozvědět se, co se stalo od doby, kdy utekla.

Nemohla tu však zůstat. Potřebovali ji v nadaci, lidé na ni spoléhali, nemohla jen tak zmizet. Zachvěla se a přemýšlela, jaké s ní má Oliver dlouhodobé plány – snad nechce, aby tu zůstala navždy? Jejich životy se příliš změnily na to, aby to bylo možné, a rozhodně by nebyli jediným šlechtickým párem, který vedl oddělené životy. Skutečně nebylo nutné, aby žili jeden vedle druhého.

Pohlédla na okno a zavrtěla hlavou. Nač uvažovat o tak krkolomném útěku, když může jednoduše odejít vstupními dveřmi? Neslyšela, že by Oliver dveře její ložnice zamkl, nebyla tedy jeho vězněm. Jediné, co musí udělat, je otevřít dveře, projít chodbou, sestoupit po schodech a vyklouznout na ulici. Samozřejmě mu pošle vzkaz. Mohli by se možná setkat na nějakém bezpečném místě, aby se domluvili na nezbytných podrobnostech dalšího uspořádání jejich vztahu. Zhluboka se nadechla, otevřela dveře a vyšla na chodbu.

„Dobré odpoledne, lady Sedgewicková,“ pozdravil ji mladý sloužící a formálně se jí uklonil.

Lucy přimhouřila oči a srdce jí pokleslo. Oliver jí ke dveřím postavil stráž. Stráž. Člověka, který se měl postarat o to, aby se nevyplížila pryč. Bylo to